

Uit het Woord der Waarheid

Gratis Bijbelstudieblad voor jong en oud

Jaargang 76 • nummer 2 • februari 2021

INHOUD

<i>Lof aan het Lam (gedicht)</i>	<i>25</i>
<i>Eensgezindheid? Of recht op je eigen mening? (2, slot)</i>	<i>26</i>
<i>Het karakter van Christus' offer (2, slot)</i>	<i>30</i>
<i>Bevrijd voor God – Romeinen 5-8 (2)</i>	<i>34</i>
<i>Apart gezet voor God</i>	<i>37</i>
<i>De God van de dalen (1)</i>	<i>38</i>
<i>De zeventig jaarweken (2, slot)</i>	<i>42</i>
<i>De Zoon van Zijn liefde</i>	<i>46</i>

De laatste woorden van de Heere Jezus

Een overdenking over Johannes 13-17

door H. Smith

In Johannes 13 - 17 vinden we de laatste woorden die onze Heere Jezus Christus hier op aarde sprak. Vier hoofdstukken bevatten onderwijs aan Zijn discipelen, om hen voor te bereiden op de tijd waarin Hij niet meer bij hen zou zijn. Het laatste hoofdstuk is een heilig gesprek tussen de Zoon en de Vader, waarvan ook de discipelen het onderwerp zijn.

In Johannes 13 leren we dat de Heere de Zijnen ten volle en tot het einde heeft liefgehad. Op grond van die liefde wast Hij hun voeten. In de hoofdstukken daarna vertelt Hij hun over het Vaderhuis, over vrucht dragen in deze wereld, over moed en volharding in een God-vijandige wereld en over de enige manier waarop ze be- waard blijven: door Gods genade en kracht.

Bij het lezen en overdenken van deze hoofdstukken merken we hoe we steeds die- per worden ingevoerd in Gods gedachten; we komen diep onder de indruk van de Heere Jezus Zelf en ook van Zijn wens om de Vader te verheerlijken. We verblijden ons in de grote genade dat wij als de Zijnen in een levende verbinding met de Vader en de Zoon zijn gebracht.

Bestelcode: 5795

Aantal pagina's: 104

Prijs: € 9,95

Colofon

Redactie- en administratie-adres:

Stg. Uit het Woord der Waarheid

Postbus 260, 7120 AG Aalten

Abonnementen en lektuurbestelling:

Tel. 0543 - 47 17 46

E-mail: bestel@uhwdw.nl

IBAN: NL44 INGB 00 00 92 46 08

Algemene info, redactie en doorstorting giften (vertrouwelijk):

Tel. 0543 - 47 88 43; fax 47 88 42

E-mail: info@uhwdw.nl

ISSN: 1384-735X

Giftenrekeningen:

IBAN: NL56 INGB 00 00 72 36 02

BIC: INGBNL2A* (ANBI aftrekbaar)

Voor persoonlijke behoeften:

IBAN: NL37 ABNA 04 22 21 00 48

BIC: ABNANL2A* (geen ANBI, niet aftrekbaar)

*Voor betalingen vanuit buiten Europa de BIC vermelden s.v.p.

Websites:

- Uitgeverij: www.uhwdw.nl
- Bijbelse artikelen en MP3-lezingen: www.debijbelvoorjou.nl
- Info i.v.m. werk van de Heere in binnen- en buitenland, hulp aan armen, nood- hulp e.d.: www.uhwdw-fcs.nl

Alle prijzen zijn excl. verzendkosten.

© foto omslag: AdobeStock

© foto's binnenzijde: Pixabay

De laatste woorden
van de Heere Jezus

Een overdenking
over Johannes 13-17

Hamilton Smith

Lof aan het Lam

Aan U, Lam van God, komt dank toe
voor wat U aan 't kruis volbracht,
alle waarde, lof en ere, rijkdom,
heerlijkheid en macht.

Volle lof wordt U gebracht, Heere,
met een luide jubeltoon,
als wij eeuwig voor U zingen,
U aanbidden bij de troon,

als d'ontelbare verlostten,
voor wie U aan 't kruis stierf, Heer',
uit de stammen, volken, talen
U dan brengen dank en eer.

Door de hemel schalt een jubel
uit elk volk, uit elke stam,
eindeloos, om U te eren:
'Waardig, waardig is het Lam!'

Paul Waltersbacher 1987

Eensgezindheid? Of recht op je eigen mening? (2, slot)

We hebben de vorige keer al gezien dat vandaag de dag iedereen recht heeft op zijn eigen mening. Jawel, in onze maatschappij, in deze wereld. Maar niet 'in Christus'. Elke gedachte, wens en idee moet ik gevangen nemen, om voortaan alleen aan Christus gehoorzaam te zijn.

Als alle gelovigen dat doen, wordt eensgezindheid opeens een stuk gemakkelijker. Dan houden we echt wel onze eigen karakters en blijven we een zelfstandige, unieke persoonlijkheid, een verlore die voor God waardevol is. Maar onze eigen gedachten zijn voor God niet waardevol; die komen voort uit ons eigen ik, dat voor God niet alleen verdorven, maar ook dood is en dat nog meer sinds Zijn geliefde Zoon in de dood moest gaan.

Ja maar, Romeinen 14-15 dan?

Lees dit Bijbelgedeelte maar eens in alle rust enkele keren door! Vaak wordt dit gedeelte aangehaald om duidelijk te maken: ik heb een bepaalde vrijheid en daar hoor jij als medegelovige niet aan te komen. Is dat echt wat de Schrift leert? 'Want u, broeders, bent geroepen om vrij te zijn; gebruik echter de vrijheid *niet als een aanleiding voor het vlees, maar dien elkaar* door de liefde' (Gal. 5:13).

De **hele Schrift is door God geïnspireerd** en nuttig om ons te onderwijzen. Ook dit gedeelte in de Romeinenbrief bevat veel lessen voor jou en mij vandaag de dag. Er staan beginselen in die voor ons allemaal gelden, dwars door elke cultuur en alle tijden heen. Het aanvaarden van medegelovigen is onze plicht en als we het doen, worden we er zeker voor gezegend.

Toch is het goed te onderscheiden waar het hier om gaat. De apostel wordt er door Gods Geest toe gebracht om aan gelovigen in Rome te schrijven die een joodse achtergrond hadden. In hun godsdienst hadden ze vanouds strikte plichten ten aanzien van het houden van dagen (vs. 5), het vasten, het eten of niet-eten van bepaalde etenswaar, het drinken van wijn (vs. 21). Uitdrukkingen die in verband staan met voedsel, worden in dit gedeelte heel vaak gebruikt, zie de verzen 2, 3, 6, 15, 17, 20, 21, 23; daar gaat het hier dus primair om.

Er waren strikte spijswetten die de jood in acht moest nemen. Als zo iemand tot geloof in de Heere Jezus kwam, waren er twee mogelijkheden:

1. Hij beseftte welke vrijheid hij in Christus had gekregen (Gal. 2:4; 5:1), dat wil zeggen: de vrijheid om voortaan niet meer in de slavernij van het eigen ik te leven, het vlees, **maar van harte voor de Heere**, niet gebonden door enige religieuze of joodse traditie. Dergelijke gelovigen worden in Romeinen 14-15 de 'sterken' genoemd: ze hebben deze vrijheid en handelen ernaar.
2. Zo iemand beseftte dat hij zondenvergeving had ontvangen, maar begreep niet dat hij in de vrijheid in Christus (Gal. 2:4) was geplaatst. Hij dacht dat hij zich nog aan de joodse spijswetten en dergelijke moest houden. Dergelijke gelovigen worden in Romeinen 14-15 de 'zwakken' genoemd, omdat ze wel de vrijheid in Christus hebben gekregen, maar het niet beseffen en daardoor het inzicht en de kracht niet hebben om ernaar te handelen.

Romeinen 14 en 15 gaan dus *totaal niet* over het feit dat ik een mate van vrijheid heb die anderen mij moeten gunnen, maar over het feit dat wij allemaal in Christus zijn vrijgemaakt en ernaar moeten handelen, terwijl we geduld hebben met zwakke gelovigen die zich nog aan joodse spijswetten houden en de ware Christelijke vrijheid niet verstaan.

Is dat alles?

Is dat alles wat dit gedeelte ons vandaag de dag te zeggen heeft? Zeker niet; dit gedeelte geeft ook ons heel **belangrijke geloofslessen**. Het geeft algemene principes weer. Er zijn namelijk veel dingen waarover het Woord niet tot in de details duidelijk is. Door mijn opvoeding, het genoten onderwijs en dergelijke ben ik gevormd en daardoor doe ik bepaalde dingen op een bepaalde manier en ik meen dat het zo goed is en dat ik mijn Heere daarmee eer. Dat kan ik niet van elke gelovige op dezelfde manier verwachten.

Dit gedeelte geeft mij niet de vrijheid om te doen wat ik goed vind, maar de vrijheid om mijn broeder te helpen die zijn vrijheid om Christus te dienen en te verheerlijken nog niet goed kent.

Een voorbeeld: iedereen kleedt zich anders. Ik kan andere gelovigen niet voorschrijven: 'Je moet exact de kleren dragen die ik draag, want dat is volgens de Schrift correct'. Maar de Bijbel spreekt wel over *principes* ten aanzien van kleding en uiterlijk, bijvoorbeeld met termen als kuisheid, ingetogenheid, zich kleden met schaamtegevoel. Als dus een zuster niet de rokken draagt die mijn vrouw draagt, kan ik haar niet zeggen: 'Jij moet ook zulk soort rokken dragen', want dat staat zo expliciet inderdaad niet in Gods Woord. Maar die zuster mag zich wel degelijk afvragen of ze zich met haar zichzelf-presenterende strakke en korte (ont-)kleding nog voor God kan verantwoorden, of ze echt kan zeggen als ze alleen is met haar Heere: 'Heere Jezus, U ziet dat ik U ook in mijn kleding wil verheerlijken'. Ze mag zich bovendien gerust afvragen of ze geen aanleiding tot vallen vormt voor andere gelovigen.

De Bijbel zegt ook nergens: 'U zult niet roken'. Sommigen zien dat als een vrijbrief om te roken, want het is immers niet verboden. Maar het Woord spreekt wél over ons lichaam als een tempel van de Heilige Geest, over verslaving ('laat u niet weer onder een slavenjuk brengen', Gal. 5:1), over het feit dat we geroepen zijn om God te verheerlijken

in ons lichaam. Ik kan van een medegelovige niet eisen om voortaan niet meer te roken. Maar mijn broeder kan zich op zijn beurt niet vrij praten van zijn gehoorzaamheid aan Christus door wél te roken.

Als een broeder of zuster zich dan verdedigt met Romeinen 14, slaat hij of zij de plank dus grondig mis; dat gedeelte uitleggen als een vrijbrief om te doen wat je zelf goed vindt, is een verdraaiing van de Schriften.

Iemand die nog voor zichzelf vrijheid opeist, is helemaal geen zwakke! Gods Woord noemt zo iemand een vleselijke gelovige en 'een ongeregelde', zegt 1 Thessalonika 5:14. Die tekst geeft een heel praktische verdeling in 3 groepen aan; we moeten geduldig zijn ten opzichte van allen, maar die 'allen' zijn vervolgens verdeeld in drieën:

1. de *ongeregelden*, die zich in hun praktijk niet willen houden aan de regel van het Woord;
2. de *kleinmoedigen*, die willen gehoorzamen, maar de moed niet hebben om de volgende stap te zetten op hun geloofsweg;
3. de *zwakken*, die willen gehoorzamen, maar er de geestelijke kracht niet voor hebben.

Die categorie van zwakken komen we ook in Romeinen 14-15 tegen: ze willen het goede doen, maar ze hebben de kracht niet om in de Christelijke vrijheid te staan. Let wel: dat is de vrijheid om van harte slaaf van Christus te zijn, niet de vrijheid om te doen wat ik voor mijzelf als goed beschouw.

Moge de Heere ons helpen om Zijn gezindheid in alle facetten van ons leven te openbaren.

Schrijver onbekend.

Het karakter van Christus' offer (2, slot)

De vorige keer mochten we nadenken over één aspect van Christus' offer: verzoening. Nu zetten we onze studie graag voort met een volgend aspect.

Verlossing

Deze term verwijst naar het offer dat nodig was om **de schuld te betalen** en te voorzien in de gezegende resultaten: de zondaar vrijmaken en hem voor kwaad en gevaar bewaren. De Heere Jezus is 'God ... gezegend tot in eeuwigheid' (Rom. 9:5). Hij werd Mens – het Woord is vlees geworden (Joh. 1:14) – om onze Verlosser te worden. Geen mens kon dit volbrengen, maar de Heere Jezus vergoot Zijn bloed aan het kruis, voldeed aan Gods heilige en rechtvaardige eisen en legde het noodzakelijke fundament voor alle mensen om gered te kunnen worden (2 Kor. 5:15). **Deze redding is er voor iedereen, maar moet in geloof geaccepteerd worden** (Joh. 3:16). Door dit te doen, komen we het rijk van de verlossing binnen, waar we buiten het bereik van de eisen van de vijand zijn, hoewel we wel leven in een wereld die vervuld is van duisternis en zonde, onder de heerschappij van de vijand.

- Op het moment dat we tot geloof komen, zijn we één met onze Verlosser, Die ons heeft gered van de heerschappij van deze wereld. Maar Hij zendt ons deze wereld in, waar Hij gekruisigd werd, om Hem te vertegenwoordigen. Wij verwachten Hem als Verlosser, Die ons van deze aarde zal ophalen tijdens Zijn wederkomst (1 Kor. 1:30; 1 Thess. 4:16-17). Deze twee Schriftgedeelten laten ons zien dat al Gods bronnen in Christus zijn, Die voor ons geworden is wijsheid van God;
- Hij heeft ons gerechtvaardigd (rechtvaardigheid);
- Hij heeft ons apart gezet voor God (heiligheid);
- Hij zal terugkomen en het werk van verlossing voltooien, ook voor onze lichamen.

Onze verlossing werd volbracht aan het kruis en met Christus' opstanding, want Hij betaalde de volle prijs die de heilige en rechtvaardige God eiste. Voor zover het ons betreft, wordt onze verlossing geheel compleet gemaakt als de Heere Jezus Zelf ons tot Zich neemt in de hemel. Daarom wachten we op Hem als Heiland – of Verlosser – Die met wonderbaarlijke kracht onze lichamen gelijkvormig zal maken aan het lichaam van Zijn heerlijkheid, een ware metamorfose (Fil. 3:21). In een oogwenk (1 Kor. 15:52) zal Hij ons tot Zich nemen, opdat waar Hij is, wij ook mogen zijn (Joh. 14:3). Wonderlijk, maar waar!

Toen de Israëlieten in Egypte in slavernij waren, onder farao's heerschappij, was Gods volk niet in staat om Hem te dienen volgens Zijn eisen. God zond Mozes als hun verlosser. Ze werden bevrijd. Zo werden zij in staat gesteld om God te dienen in de woestijn en later ook in het beloofde land. Hoewel we leven in deze wereld, behoren we hier niet langer toe, omdat deze wereld voor ons een desolate, lege plaats is geworden. Hier kunnen we God dienen, zoals Israël deed in de woestijn, maar we mogen ook al ingaan in het beloofde land – 'de hemelse gewesten'¹ – om ons bezig te houden met de hemelse zegeningen.

Wat voor Israël gold in de opeenvolgende situaties, geldt ook voor ons. Tegelijkertijd is waar:

- wat onze lichamen aangaat, zijn we in deze wereld;
- wat ons geloof aangaat, is deze wereld een woestijn;
- in onze geest, samen met de Heilige Geest, zijn we in de hemelse gewesten in Christus.

Spoedig zal de Heere Jezus komen en ons naar dat hemelse land brengen, maar in de tussentijd mogen we ons al onze hemelse zegeningen toe-eigenen (Ef. 1:3). Prijs God! Het thema van verlossing is zo oneindig rijk!

¹ Zie Efeze 1:3,20; 2:6; 3:10; 6:12.

Vergeving

Als schuldige zondaars hadden we niet alleen verlossing nodig, maar ook vergeving. Zo kunnen we een ongehinderde relatie hebben met onze Heere, met God en met andere gelovigen. In dat opzicht zullen voor de rechterstoel van God en van Christus alle details van ons individuele leven worden geopenbaard (Rom. 14:10-12; 2 Kor. 5:10), zodat we de grootheid van de genade van God² zullen zien doordat Hij ons vergeeft en wij voortdurend kunnen genieten van ware gemeenschap. Deze gemeenschap is niet voorbehouden aan speciale gelegenheden, zoals de aanbiddingsdienst, waarbij we Hem gedenken (1 Kor. 11:20-30), maar is voor altijd. Daarom zag Paulus ernaar uit om voor de rechterstoel van Christus te staan, omdat hij verlangde om nu al geheel in harmonie te zijn met God en met Zijn volk.

Wij hoeven niet bang te zijn voor Gods veroordeling, want **Christus is in onze plaats veroordeeld aan het kruis** (2 Kor. 5:21; Gal. 3:13). We hoeven ook niet te denken dat we nog een proces van verdere reiniging moeten ondergaan, want we zijn al vlekkeloos en onberispelijk (Kol. 1:20-22). Zoals het visuele symbool van het kruis laat zien dat er een verticale en horizontale connectie is, zo is dat ook met vergeving: onze relatie met God – die komt eerst – en dan met onze medemensen en medegelovigen. Denk ook eens na over vers 13 van Kolosse 3: ‘Verdraag elkaar en vergeef elkaar, als de een tegen de ander een klacht heeft; zoals ook Christus u vergeven heeft, zó ook u’. Door de eeuwigheid heen zullen we genieten van wat vergeving ons gebracht heeft.

Rechtvaardiging

Als Mens heeft onze Heere Jezus in Zijn leven en dood God verheerlijkt op dezelfde plek waar Hij onteerd werd door ieder mens. De Heere Jezus heeft een werk volbracht dat zó groot is dat God als het

² Het Grieks in het Nieuwe Testament kent twee verschillende woorden. Het ene is gelinkt aan genade en benadrukt dat vergeving onverdiend is, het andere benadrukt dat God alle aanklachten tegen ons ‘laat gaan’.

ware een Schuldeiser werd tegenover de hele mensheid. Daarom is het zo erg om Christus' komst naar deze wereld en Zijn werk aan het kruis af te wijzen.

Bij het laatste oordeel, voor de grote witte troon, zullen alle ongelovigen voor de Mens staan aan Wie God de autoriteit gegeven heeft om te oordelen, omdat Hij de Zoon des Mensen is (Joh. 5:27). De Mens Christus Jezus, Die God is en Zichzelf gegeven heeft om ons te redden (1 Tim. 2:5-6), zal dan de Rechter zijn! Voor Hem zullen 'de aarde en de hemel wegvluchten' en allen die geweigerd hebben te geloven, zullen geoordeeld worden en veroordeeld worden tot eeuwige verdorpenis (Openb. 20:11-15). In contrast hiermee zijn allen die Zijn werk van verlossing hebben aangenomen en geloven, nu al rechtvaardig verklaard voor God³. **Dat is wat rechtvaardiging inhoudt. Het opent de poorten van de hemel.** 'Hoe zal Hij, Die zelfs Zijn eigen Zoon niet gespaard, maar Hem voor ons allen overgegeven heeft, ons met Hem ook niet alle dingen schenken?' (Rom. 8:32).

Ik wil de lezers aanmoedigen om een concordantie te gebruiken om de Schriftgedeelten op te zoeken die bij bovenstaande thema's horen. Bestudeer de gedeelten over het bloed van het Lam, de liefde van God, de geopenbaarde genade van God, de door Hem gehandhaafde wetten en veel andere gerelateerde thema's. Dergelijke inspanningen zullen een grote zegen tot gevolg hebben voor je leven, als je het ware karakter van Christus' offer leert kennen.

Alfred Bouter

³ Romeinen laat ons Gods rechtvaardigheid zien en hoe Hij de berouwvolle zondaar gerechtvaardigd noemt. Deze brief bevat verschillende woorden die gerelateerd zijn aan hetzelfde basiswoord in het Grieks. In totaal komen we 77 verwijzingen hiervan tegen in Romeinen.

Bevrijd voor God – Romeinen 5-8 (2)

Zonden en inwonende zonde

Allereerst wil ik de beide grote middenstukken, waarin het over onze zonden (Rom. 1:18-5:11) en over de in ons wonende zonde (Rom. 5:12-8:39) gaat, met beelden vanuit het Oude Testament duidelijk maken en wel met situaties waarin het volk Israël drie keer in het bijzonder met de dood in aanraking kwam.

Het eerste gegeven vinden we in Exodus 12, waar God door Egypte ging. Om zich tegen het oordeel te beschermen moesten de Israëlieten bloed van een lam dat ze hadden uitgezocht, aan de beide posten en aan de bovendorpel strijken. Dan ging God aan hen voorbij en hoefden de eerstgeborenen van de Israëlieten niet te sterven. Ze beleefden vrijmaking van het oordeel van God. Dat is de inhoud van Romeinen 1:18-5:11. Dat is de vergeving van onze zonden. Maar in wat voor toestand verkeerden de eerstgeborenen achter deze deuren? Waren ze volledig gelukkig? Nee! Ze kenden de echte vrede namelijk nog niet. Ze waren nog niet helemaal gered en verlost – de verlossing uit de macht van de farao (verg. Exodus 15).

De tweede situatie wordt in Exodus 14 beschreven. Daar staan de Israëlieten voor de Rode Zee. Dit was een onoverkomelijke hindernis en de Egyptenaren waren vlak achter hen. Maar dan kliëft God de zee doormidden en laat Hij hen over de droge bodem naar de overkant trekken. Zo worden ze bevrijd uit de macht van de farao, want hij en zijn hele leger worden door het water van de Rode Zee verzwolgen. Nu kunnen ze op de andere oever het lied van de verlossing zingen. Nu pas zijn ze een gered volk. Zo ontvangen we niet alleen vergeving van de zonden, maar worden we ook bevrijd uit de macht van de zonde. Dat wordt in Romeinen 5:21-6:23 uitgelegd.

Het derde gegeven vinden we in Numeri 21. De Israëlieten worden hier door slangen gebeten. Het dodelijke gif van die slangen bevindt zich in hen: het 'gif van de zonde'. Dat is het beeld van de in Romeinen 7 beschreven nood van een bekeerde ziel: 'Ik ellendig mens! Wie zal mij verlossen uit dit lichaam van de dood?' (vs. 24).

Tot en met Romeinen 5:11 gaat het dus om het werk van God dat *buiten* ons gebeurde – in ons voordeel: onze zonden werden vergeven. Dat is nog relatief eenvoudig te begrijpen. Een kind dat schuldig is, verdient straf. Als het kind deze straf niet ontvangt, dan kan hij goed begrijpen dat dat genade was. Zo heeft ook God al onze zonden uit genade vergeven. Hij kon dat doen omdat Iemand anders – de Heere Jezus – plaatsvervangend de straf voor de zonden heeft gedragen.

Maar vanaf hoofdstuk 5:12 wordt het moeilijker. Het gaat daar vooral over het werk van God *in* ons. Het gaat niet meer om de zonden die we hebben gedaan, maar om de inwonende *zonde*. Je kunt ook zeggen: Het gaat niet meer om de vrucht, maar om de wortel, om de bron waaruit de vruchten voortkomen. Deze wortel of bron kan niet 'vergeven' worden. Ik kan een dief die iets van mij heeft gestolen, vergeven, maar ik kan niet vergeven dat hij een dief is. Daar gaat het nu om: namelijk om de toestand van de mens die hij van nature heeft. Deze zondige natuur ervaar ik elke dag. In mij bevindt zich een principe, een regel om te zondigen, en daar voel ik elke dag de werking van.

Ben je daar niet ook mee bekend? Je hebt je bekeerd, je bent gelukkig, je bent blij dat je zonden zijn vergeven, maar na enige tijd stel je vast: Ik ben nog net zo slecht als vroeger. Ik wil iets *niet* doen en *toch* doe ik het! Je vecht ertegen, maar je valt steeds weer in dezelfde zonde terug. Vergaat het velen van ons niet zo? Ik wil mijn leven beteren: 'Morgen zal het niet meer gebeuren!' – en dan toch weer

hetzelfde probleem. Waar ligt dat aan? Dit komt doordat zich in mij een bron bevindt, een natuur, een wortel, die niets anders dan kwaad voortbrengt. Dat is het fundament van de zonde in mij. We hebben dus niet alleen vergeving van zonden nodig, maar we hebben ook een oordeel over de inwonende zonde nodig. Veel mensen hebben hiermee gestreden, zijn het klooster ingegaan, deden aan zelfkastijding, geselden zichzelf om de zonde uit te drijven. Maar dat is niet de juiste manier. Nee, God heeft een heel ander, een wonderlijk antwoord hierop. God heeft Zijn eigen Zoon in het vlees van de zonde gestuurd en aan het kruis de zonde van het vlees veroordeeld (Rom. 8:3). In een ander vers lezen we: ‘Hem Die geen zonde gekend heeft, heeft Hij voor ons tot zonde gemaakt’ (2 Kor. 5:21).

Hoe meer we onze eigen zondige toestand hebben ingeleefd, hoe heerlijker we dit antwoord van God aan onze ziel ervaren. Het heeft dan een drievoudige uitwerking:

1. We stoppen met onze twijfel over de vraag of we wel echt bekeerd zijn.
2. We ontvangen vreugde.
3. We zijn in staat om onze God en Vader te aanbidden.

Een nieuwe natuur

Nu nog een afsluitende gedachte van deze inleiding. Wat is er eigenlijk nodig om in de hemel te komen? U zult zeker zeggen: ‘Ik heb vergeving van mijn zonden nodig’. Dat is juist, maar nog niet voldoende. Wat zei de Heere Jezus in Johannes 3 tegen Nicodémus? Als je vergeving van je zonden hebt ontvangen, zul je het rijk van God zien? Nee, maar Hij zei: ‘Tenzij iemand opnieuw geboren wordt, kan hij het koninkrijk van God niet zien’ (Joh. 3:3). Dat betekent dat we een nieuw leven nodig hebben, een *nieuwe natuur*. Anders kun je niet in de hemel komen. Broeder H.L. Heijkoop maakte dat eens op de volgende manier duidelijk: ‘Ik zal nooit een zwijn in mijn woonkamer toelaten, ook niet als het op dat moment een schoon dier is. Waarom niet? Het

zwijn heeft een natuur die niet overeenkomt met mijn woonkamer'. Als we nu alleen de vergeving van de zonden kenden, wat zouden we dan in de hemel te zoeken hebben? We zouden een natuur in ons hebben die alleen boos is en die bang is voor het licht van de hemel. Daarom zegt de Heere in Johannes 3: jullie hebben een *nieuwe* natuur nodig, een ander innerlijk. Dat heeft de Heere Jezus ons gegeven.

(Wordt vervolgd).

Karl-Heinz Weber

Apart gezet voor God

'Als de koning daartoe de opdracht gaf, voerden zij grote stenen aan, kostbare stenen, gehouwen stenen, om de fundering van het huis te leggen' (1 Kon. 5:17).

Hier vinden we wat God gedaan heeft: Hij heeft ons afgescheiden tot Hemzelf, zoals een man die stenen uithouwt uit een steengroeve. De steen wordt uit de steengroeve uitgehouwen en apart gezet, bestemd om gevormd en in het aangewezen gebouw geplaatst te worden. God maakt een ziel los uit de steengroeve van deze wereld om die voor Zichzelf af te scheiden. Aan een ruwe steen die uit de steengroeve gebikt is, moet vaak nog behoorlijk veel werk gedaan worden voordat hij in het gebouw geplaatst wordt waarvoor hij bestemd is. Op dezelfde manier scheidt God de ziel af. Hij bereidt haar voor en vormt haar om haar in Zijn geestelijk gebouw te plaatsen.

Er moeten heel wat onbruikbare dingen verwijderd worden, maar **God handelt iedere dag in Zijn genade**. De ziel is geheiligd, apart gezet voor God, vanaf het moment dat ze uit de steengroeve van deze wereld is genomen. Hij neemt ons uit de steengroeve van deze wereld om ons onder de werkzaamheid van het bloed van Christus te brengen. De steen is volkomen van Hem en wordt bewerkt tot Zijn doel. Hoewel Hij

er nog aan moet werken, gaat het niet om wat Hij iedere dag doet, maar om het doel dat God Zichzelf gesteld heeft. Het is de Heilige Geest Die in de mens werkt en hem geschikt maakt voor Hemzelf. Tevoren kan iemands gedrag zeer eerbaar of zeer verdorven geweest zijn; hij zal alleen dankbaarder zijn wanneer hij zichzelf slechter voelt. Maar zijn vroegere toestand doet er weinig toe: hij behoort nu God toe.

Tot op dit moment heeft hij weinig anders dan zijn eigen wil gedaan. Hij heeft zijn eigen wegen gevolgd, hoe die er ook uitgezien mogen hebben: min of meer goed, of min of meer slecht. Het is allemaal hetzelfde. Zijn karakter mag zwak geweest zijn, of min of meer vurig, totdat, net zoals bij Paulus, de Heere hem tegenhield op zijn weg. Zie nu hoe deze steen, deze ziel, tot hiertoe gevuld met zijn eigen wil, apart gezet is tot gehoorzaamheid: 'Komende tot Hem, een levende steen ... wordt ook uzelf, als levende stenen gebouwd, een geestelijk huis' (1 Petr. 2:4-5).

J.N. Darby

De God van de dalen (1)

'De man Gods kwam naar voren en zei tegen de koning van Israël: Zo zegt de HEERE: Omdat de Syriërs hebben gezegd: De HEERE is een God van de bergen en Hij is niet een God van de dalen, daarom zal Ik heel deze grote troepenmacht in uw hand geven, opdat u weet dat Ik de HEERE ben' (1 Kon. 20:28).

Ik wil het graag hebben over *de God van de dalen* – een nogal treffende benaming, die werd gesproken door één van Israëls vijanden. De context van dit hoofdstuk is zeer interessant. De voorgaande hoofdstukken gaan over de geschiedenis van Elia en het ontaarde volk Israël. Naar aanleiding van zijn getuigenis was er een geschil op de berg Karmel tussen de profeet Elia – één man – en de profeten van Baäl – vierhonderdvijftig man. Maar als antwoord op het gebed van Elia daalde er

vuur neer op het brandoffer en toen de mensen hiervan getuige waren, beleden zij: *'de HEERE is God, de HEERE is God'* (1 Kon. 18:39). Dit waren tekenen van overwinning, van herstel in de harten van het volk van God. Tegen deze achtergrond komen we aan bij dit hoofdstuk dat over overwinning gaat, 1 Koningen 20. De Syriërs, Israëls vijanden, trokken op, maar ze werden volledig verslagen. Na deze eerste overwinning zeiden zij dat Israël gewonnen had omdat hun God *'een God van de bergen'* was (vs. 23, 28) en de tweede overwinning in de vlakte bewees voor hen dat Hij de *'God van de dalen'* was.

Op dezelfde wijze zijn er in onze bijeenkomsten tijden waarin we aantonen dat God een **God van de bergen** is. Laten we ons niet vergissen: gelukkig hebben we ook op diverse plekken en in verschillende tijden deze bergen beklommen en heeft God ons zicht gegeven op de God van de bergen, het uitzicht vanaf de berg Pisga, Kanaän (Deut. 34) en het is een zeer goed land. Soms beklommen we de berg van verheerlijking (een voorproefje van de wereld die komen zal) en we hebben Hem gezien Wiens gezicht als de zon en Wiens kleding wit als het licht is en we hebben horen vertellen over de uittocht die Hij volbracht in Jeruzalem.

Op een ander moment hebben we een buitengewoon grote en hoge berg beklommen en hebben we de heilige stad uit Openbaring 21 gezien en werden onze harten verwarmd door het vooruitzicht op het bestuur van de toekomstige wereld, een parlement op zijn rechtmatige plaats. Dit zijn wonderbaarlijke tijden.

Ik kwam recent terug van één van deze bijeenkomsten en ik vroeg me af of het niet passend zou zijn om het af en toe niet over de God van de bergen te hebben, maar om het te hebben over de God van de dalen. Bijna meteen toen ik naar het Hebreeuwse woord voor *'dal'* zocht, stuitte ik op puur goud. Het meest interessante vond ik dat ik ontdekte dat er niet minder dan vijf Hebreeuwse woorden voor bestaan.

Het eerste wordt bijvoorbeeld gebruikt voor het dal van Megiddo, de vlakte van Jizreël, ‘de broodmand van Israël’ – een laagvlakte met ver weg gelegen bergen. Het tweede is meer als een Engelse vallei waar de bergen of heuvels wat dichterbij liggen – de Jordaanvlakte is hiervan een voorbeeld. Het derde is als het dal van Hinnom, ‘de afvalberg van Israël’, de plaats waar *‘hun worm niet sterft en het vuur niet uitgeblust wordt’* (Mark. 9:44), een heel diep dal. Het vierde is als een wadi (rivierdal); je zou het een rivierbedding kunnen noemen waar ’s winters water stroomt, maar ’s zomers niet. Als je daar bent, krijg je van een gids te horen: ‘dat was de rivier Kison’. Waar? Je kunt hem niet zien; het is een rivierbedding. Een voorbeeld van het vijfde woord is de Sjfela (laagvlakte), die ten zuidwesten van Jeruzalem loopt tot aan het land van de Filistijnen, waarvan je niet zou zeggen dat het een vallei was.

Waarom vertel ik dit allemaal? Als God de heiligen naar huis leidt, als de Heere Jezus veel zonen tot heerlijkheid leidt, moeten zij door oneindig veel omstandigheden heen. Dit zijn niet altijd bergtopervaringen; er zijn dalen, soms heel diepe dalen, dus ik wil graag wat tijd besteden om enkele van deze Bijbelse dalen door te nemen.

We kunnen maar een beperkt aantal van de dalen waar we doorheen gaan, aanhalen, maar ik wil direct benadrukken dat het niet zozeer de dalen zijn waar ik je bij wil betrekken, maar bij de God van de dalen: de God Die overwint in 1 Koningen 20, de God Die een goed werk in ons begonnen is en dit zal voleindigen tot op de dag van Jezus Christus (Fil. 1:6), de God Die wil dat jij en ik het maximale uit deze dal-ervaringen halen waar Hij ons in Zijn wijsheid en liefde in brengt. De Schriftgedeelten die ik zal aanhalen, zijn redelijk bekend, maar ik zal ze noemen in het vertrouwen *‘door herinnering uw zuivere gezindheid op te wekken’*. Mocht ik enkele punten vergeten, dan ben ik er zeker van dat je hiermee zelf door zult gaan en dat je nut zult hebben van al de dalen in de Bijbel en de God Die **de God is van deze dalen**.

Het Terebintendal (Elahvallei)

'De Filistijnen stonden op een berg aan de overzijde en de Israëlieten stonden op een berg aan deze zijde, en de vallei lag tussen hen in ... Saul en zij, en alle mannen van Israël, zijn in het Eikendal in strijd gewikkeld met de Filistijnen' (1 Sam. 17:3,19).

De meesten van ons zullen wat van deze vallei herkennen. Hier krijgen we een volledig beeld te zien van de vijand van onze ziel, in de gedaante van Goliath uit Gath met zijn gehele wapenrusting en zijn wapendrager, die voor hem uit ging. Toen hij Israël uitdaagde, werden ze verbijsterd en ze waren heel erg bang. Ik denk niet dat er iemand is die eenvoudig met God wandelt en zich niet wat kan voorstellen bij deze vijand van onze ziel. In Openbaring 20:2 krijgen we zijn volledige naam te zien: *'de draak, de oude slang, dat is de duivel en de satan'*. Hij is te sterk voor een mens. We lezen immers in vers 9 van Judas 1: *'Michaël echter, de aartsengel, durfde toen hij met de duivel twistte en in woordenstrijd was over het lichaam van Mozes, geen oordeel van lastering tegen hem uitbrengen, maar zei: !Del Heere bestraffe u!'*

Goliath, die figuur staat voor de grote vijand van onze ziel, stond in het Terebintendal. Maar er trad iemand naar voren die zijn uitdaging aannam. God heeft Zijn mensen, hier een man met een knap uiterlijk, een mooie verschijning. Die man was David, een sterke, dappere man, een strijder. Let even op de manier waarop hij op pad ging. Hij werd niet beschermd door het leger van Saul en als wapen koos hij vijf gladde stenen voor zijn slinger. Hoe moeten wij dit doen? We moeten op onze knieën gaan. Het is heel boeiend om te zien hoe de Heere Jezus omgaat met deze vijand van onze ziel, hoe Hij precies de juiste vijf stenen uitkoos om met hem af te rekenen. Niet alle vijf stenen werden in de verzoeking 'gebruikt', als het ware, maar slechts drie. Maar in de hof werd er nog een gebruikt toen Hij zei: *'Niet Mijn wil maar Uw wil geschiede'*. In een wereld waar de mensen hun eigen wil doen (zonde is wetteloosheid), vinden we in David een mens die volledig toe-

gewijd was aan Gods wil en die steen, precies goed gericht, liet de reus neerstorten. David ging op hem staan, trok het zwaard uit zijn schede en sloeg het hoofd van Goliath ermee af. 'Dood gaan door te sterven'!

David keerde terug naar Jeruzalem en nam het hoofd mee, legde de wapenrusting van de reus in zijn tent (want er was nog meer werk te doen). Daarna vroeg Saul aan Abner: 'Van wie is deze jongeman een zoon?' maar hij wist het antwoord niet. Maar wij weten het antwoord. Het is de eniggeboren Zoon van de Vader, in Wie Hij een welbehagen heeft; Jehova's dienaar, Gods Koning. Hij heeft de tegenstander ontmoet en Hij zal spoedig de werken van de tegenstander tenietdoen, maar in de tussentijd is er iemand gekomen die sterker is dan hij, die de hele wapenrusting weggenomen heeft waarop hij vertrouwde en daarna is doorgegaan om zijn eigendom te bederven. **We kunnen ons verheugen** in dit eerste dal en niet alleen in het dal, maar **in de God van het dal**. Wie is Hij? Het is de Heere Jezus, Die de vijand ontmoet en verslagen heeft, Die overheden en machten versloeg en nu aan Gods rechterhand zit en aan Wie alle macht in hemel en op aarde gegeven is.

(Wordt vervolgd).

dr. Daniel W. Paterson

De zeventig jaarweken (Daniël 9) (2, slot)

We hebben de vorige keer inleidende uitleg van de schrijver gekregen over de jaarweken in dit hoofdstuk. Die zijn een sleutel tot het begrijpen van de profetie. De schrijver vervolgt:

We willen deze dingen zo graag duidelijk maken. We zijn ervan overtuigd dat niemand het boek Daniël kan begrijpen of zelfs het algemene bereik van de profetie als hij niet inziet dat de laatste van de zeventig weken nog vervuld moet worden. Niet één tittel of jota van Gods Woord zal voorbijgaan.

Als we beseffen dat Hij verklaard heeft dat er zeventig weken bepaald zijn over Daniëls volk en dat het volk aan het einde van die periode in de zegen gebracht zal worden, dan zal ons duidelijk zijn dat deze periode nog niet voorbij is. Maar wanneer we geen weet hebben van de onderbreking en het stoppen van de tijd als gevolg van het afwijzen van de Messias, begrijpen we ook niets van de vervulling van Daniëls zeventig weken of vierhonderdnegentig jaren.

Een ander belangrijk feit om te overdenken is dat de Gemeente geen deel uitmaakt van Gods wegen met Israël en de aarde. **De Gemeente behoort niet tot de tijd, maar tot de eeuwigheid.** Ze is niet aards, maar hemels. Ze is tot bestaan geroepen tijdens een niet-genoemde onderbreking of pauze, als gevolg van het uitroeien van de Messias.

Menselijkerwijs gesproken zouden de zeventig weken of vierhonderdnegentig jaren vervuld zijn als Israël de Messias had aangenomen. Maar Israël heeft zijn Koning afgewezen en God heeft Zich teruggetrokken totdat zij hun ongerechtigheid erkennen. Hij heeft Zijn openlijke handelen met Israël en de aarde uitgesteld, hoewel Hij beslist door Zijn voorzienigheid alles in Zijn hand heeft en Zijn oog houdt op het nageslacht van Abraham, de ‘geliefden ter wille van de vaders’ (Rom. 11:28).

De tussentijd

In de tussentijd roept Hij uit Joden en heidenen het lichaam, dat de Gemeente genoemd wordt, om Zijn Zoon te vergezellen in de hemelse heerlijkheid, om volkomen met Hem verenigd te worden in Zijn huidige verwerping van deze aarde en met heilig geduld uit te zien naar Zijn glorieuze komst.

Dit alles bakent op de meest duidelijke manier de positie van de gelovige af. Zijn deel en zijn vooruitzichten zijn zo ook even duidelijk omschreven. We zullen in de profetische geschriften van het Oude Testament tevergeefs zoeken naar de positie van de Gemeente, haar roeping of haar hoop.

Het is niet juist voor de Christen om zich bezig te houden met data en historische gebeurtenissen alsof hij er op de een of andere manier in betrokken zou zijn. Natuurlijk hebben al deze dingen hun juiste plaats en waarde en betekenis in Gods handelen met Israël en met de aarde. Maar de Christen mag nooit het feit uit het oog verliezen dat hij tot de hemel behoort, dat hij onlosmakelijk verbonden is met een door de aarde afgewezen en door de hemel aanvaarde Christus, dat zijn leven met Christus verborgen is in God en dat het zijn heilige voorrecht is om iedere dag en ieder uur uit te zien naar de komst van zijn Heere.

Uitstel vanwege Gods geduld

Er is nooit iets wat de verwezenlijking van die gezegende hoop in de weg kan staan. Er is slechts één ding dat het uitstel veroorzaakt: de Heere 'is lankmoedig ... daar Hij niet wil dat iemand verloren gaat, maar dat allen tot bekering komen' (2 Petr. 3:9) – wat een kostbare woorden voor een verloren en schuldige wereld! De redding is *klaar* om geopenbaard te worden en God is *klaar* om te oordelen. Er hoeft alleen nog maar gewacht te worden **tot de laatste uitverkorene aan de Gemeente is toegevoegd** en dan – wat een heerlijke gedachte! – zal onze geliefde en liefdevolle Verlosser komen om ons tot Zich te nemen, zodat wij voor altijd zijn waar Hij is en daar nooit meer weg zullen gaan.

Oordelen op aarde na de opname van de Gemeente

Wanneer de Gemeente van de aarde is opgenomen om met haar Heere in het hemelse huis te zijn, zal God Zijn openbare handelen met Israël weer oppakken. Ze zullen in de grote verdrukking gebracht worden, gedurende de week waarnaar we al verwezen hebben. Maar aan het einde van die periode van druk en beproeving zal hun zo lang afgewezen Messias verschijnen tot hun verlichting en bevrijding. Hij zal verschijnen als de ruiter op het witte paard, vergezeld door de hemelse heiligen. Hij zal het oordeel uitoefenen over Zijn vijanden en in grote

macht Zijn heerschappij aanvaarden. De koninkrijken van deze wereld zullen de koninkrijken van onze Heere en van Zijn Christus worden (Openb. 11:15). De satan zal duizend jaren gebonden zijn en het hele universum zal rust genieten onder de zegenrijke en heilzame regering van de Vredevorst. Ten slotte zal aan het einde van de duizend jaren de satan losgelaten worden en dan zal hij nog een laatste wanhopige poging doen om de naties te misleiden. Deze poging zal echter uitlopen op zijn eeuwige nederlaag en opsluiting in de poel van vuur en zwavel, om daar met het beest en de valse profeet gepijnigd te worden tot in alle eeuwigheid (Openb. 20:7-10). Daarna volgt de opstanding van de goddeloze doden en het oordeel over hen en hun verwijzing naar de poel van vuur – wat een overweldigende en ontstellende gedachte! Niemand kan zich een voorstelling maken van de verschrikkingen van die poel van vuur.

De heerlijkheid van onze toekomst

Maar we krijgen nauwelijks een moment de tijd om te blijven stilstaan bij dat duistere en vreselijke beeld, want ogenblikkelijk worden ons de onuitsprekelijke heerlijkheden van de nieuwe hemel en de nieuwe aarde voorgesteld. We zien de heilige stad neerdalen uit de hemel en vanuit de troon klinkt een luide stem: ‘Zie, de tabernakel van God is bij de mensen en Hij zal bij hen wonen, en zij zullen Zijn volk zijn, en God Zelf zal bij hen zijn, hun God. En Hij zal elke traan van hun ogen afwissen, en de dood zal niet meer zijn, noch rouw, noch geschrei, noch moeite zal er meer zijn, want de eerste dingen zijn voorbijgegaan. En Hij Die op de troon zat, zei: Zie, Ik maak alles nieuw’ (Openb. 21:3-5).

Wat een geweldige feiten! Wat een schitterende heerlijkheden! Laten wij leven in het licht en de kracht van deze dingen. Laten wij die gezegende hoop koesteren om Hem te zien Die ons heeft liefgehad en Zichzelf voor ons heeft overgegeven, Die niet alleen van Zijn heerlijkheid wilde genieten, maar de toorn van God heeft ondergaan om ons met Zichzelf te kunnen verbinden en al Zijn liefde en glorie voor eeuwig met ons te delen. O, laten we leven voor Christus en uitzien naar Zijn verschijning!

C.H. Mackintosh

De Zoon van Zijn liefde

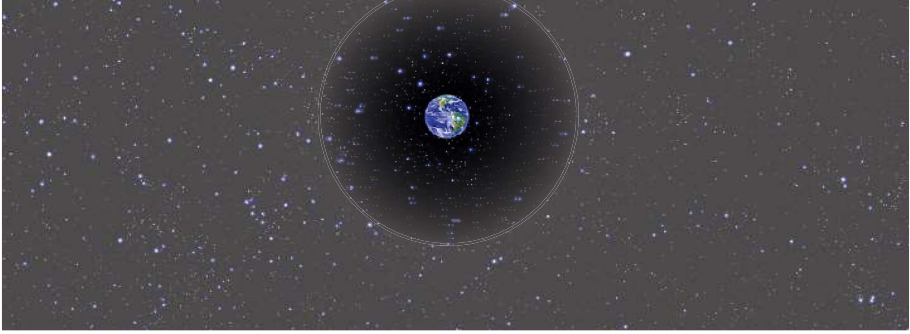
De uitdrukking ‘Zoon van Zijn liefde’ vinden we maar één keer in de Bijbel, namelijk in Kolosse 1:13. Daar lezen we over de Vader dat Hij ons getrokken heeft ‘uit de macht van de duisternis en overgebracht in het koninkrijk van de Zoon van Zijn liefde’. We willen nu niet over het koninkrijk nadenken dat met de ‘Zoon van Zijn liefde’ verbonden is, maar alleen kort bij deze unieke formulering stilstaan. We doen dat met de nodige voorzichtigheid en eerbied. Ook willen we niet vergeten dat de Heere Jezus Zelf gezegd heeft dat niemand de Zoon kent dan de Vader (Matth. 11:27). Dat maakt ons voorzichtig om iets over de uitdrukking ‘Zoon van Zijn liefde’ te zeggen.

‘Alle dingen zijn Mij overgegeven door Mijn Vader; en niemand kent de Zoon dan de Vader, en niemand kent de Vader dan de Zoon, en hij aan wie de Zoon Hem wil openbaren’ (Matth. 11:27).

In enkele Bijbelvertalingen staat in vers 13 van Kolosse 1: ‘Zijn lieve Zoon’. Deze vertaling is niet juist. Ze leidt weg van wat de Heilige Geest ons met deze titel van onze Heere wil laten zien. Het gaat er – puur taal-kundig gezien – niet om dat de eeuwige Zoon (de Heere Jezus) de liefde van de Vader zichtbaar heeft gemaakt, noch dat Hij het Voorwerp van de liefde van de Vader is. Beide zaken kloppen natuurlijk. De context van de uitdrukking maakt echter duidelijk dat Paulus ons hier wil laten zien Wie de Heere Jezus is: **Hij is Diegene Die de Vader liefheeft.**

De Vader heeft de Zoon lief

Een andere mogelijke vertaling is: ‘de Zoon (Die) door Hem geliefd (wordt)’. Dat toont ons waar het om gaat. De Zoon van de liefde van de Vader is die Ene Die altijd door de Vader geliefd werd en wordt. Deze heerlijke titel leidt de daaropvolgende verzen in. Deze verzen beschrijven vooral de heerlijkheid van deze Zoon van de liefde van de Vader – een heerlijkheid die uniek en onvergelijkbaar is.

Hoe ver we ook terugdenken willen: de Vader heeft de Zoon altijd al liefgehad. Het ontroert ons om de woorden van de Heere Jezus te horen: ‘U hebt Mij liefgehad vóór de grondlegging van de wereld’ (Joh. 17:24). Toen er nog niets geschapen was, was de liefde van de Vader voor de Zoon realiteit – en dat zal het altijd blijven. Toen Hij later als Mens op aarde leefde, gaf Hij Zijn Vader zagezegd opnieuw een reden om Hem lief te hebben: ‘Daarom heeft de Vader Mij lief, omdat Ik Mijn leven afleg, opdat Ik het weer neem’ (Joh. 10:17). Alles wat de Zoon op aarde gedaan heeft, was tot vreugde van de Vader, Die Hem liefhad. De Vader zwijgt niet over deze liefde voor Zijn Zoon. Hij betuigt die openlijk. Hij opende de hemel voor Hem en wij horen Zijn stem: ‘U bent Mijn geliefde Zoon, in U heb Ik Mijn welbehagen’ (Mark. 1:11; Luk. 3:22). In alle eeuwigheid zullen we deze liefdesband vol verwondering aanschouwen (verg. Joh. 17:24).

‘Vader, Ik wil, dat waar Ik ben, ook zij bij Mij zijn die U Mij gegeven hebt, opdat zij Mijn heerlijkheid mogen aanschouwen, die U Mij gegeven hebt; want U hebt Mij liefgehad vóór de grondlegging van de wereld’ (Joh. 17:24).

Als we dus over de ‘Zoon van Zijn liefde’ lezen, denken we aan een relatie die tijdloos is, **die geen begin en geen einde heeft**. Die relatie is net zo eeuwig als God eeuwig is. In de eeuwigheid vóór de tijd was Hij de geliefde Zoon van de Vader. Toen Hij als Mens op aarde leefde, was dat niet anders. Als deze tijd ten einde is, zal dat nog steeds zo zijn, voor eeuwig.

Jezus Christus was en is de geliefde Zoon van de Vader en zal het in eeuwigheid zijn.

De Bijbel toont ons heerlijkheden van de Heere Jezus als Mens, die God Hem gegeven heeft. Het zijn heerlijkheden die Hij in de eeuwigheid vóór de tijd niet had. Hij heeft Hem bijvoorbeeld tot Heere en Christus gemaakt (Hand. 2:36). Hij heeft Hem tot Koning gezalfd (Ps. 2:6). Hij heeft Hem tot Rechter aangesteld (Hand. 17:31). Maar op geen enkele plaats wordt aangeduid dat Hij tot ‘de Zoon van Zijn liefde’ gemaakt zou worden. Die gedachte mag niet eens bij ons opkomen. **Hij is de eeuwige en geliefde Zoon van de Vader.** Daarover verwonderen wij ons. Daarvoor danken wij. Daarom aanbidden wij.

‘Hij heeft ons verlost uit de macht van de duisternis en overgebracht in het koninkrijk van de Zoon van Zijn liefde’ (Kol. 1:13).

Dan is er nog iets wat ons ook doet verbazen, danken en aanbidden. We denken eraan dat wij – ooit verloren mensen, zondaren en vijanden van God – uit genade deel hebben aan deze liefdesrelatie tussen de Vader en de Zoon. Als de Heere Jezus het niet Zelf gezegd had, zouden we het niet wagen om zoiets te beweren. We horen Zijn woorden: ‘Zoals de Vader Mij liefgehad heeft, heb ook Ik u liefgehad’ (Joh. 15:9) en iets later: ‘opdat de wereld erkent dat U ... hen liefgehad hebt, zoals U Mij liefgehad hebt’ (Joh. 17:23). We kunnen dat niet bevatten. Het is reden tot eeuwige dankbaarheid en aanbidding.

Tegelijkertijd blijft waar wat de Heere Jezus in het volgende vers – in Johannes 17:24 – zegt: ‘Vader, Ik wil, dat waar Ik ben, ook zij bij Mij zijn die U Mij gegeven hebt, opdat zij Mijn heerlijkheid mogen aanschouwen, die U Mij gegeven hebt; want U hebt Mij liefgehad vóór de grondlegging van de wereld’. Dat kan alleen door Hem gezegd worden, de eeuwige Zoon van Zijn liefde. Hij moet in alles de voorrang hebben! Dat wil zeggen: Hij is altijd de Eerste!

Ernst-August Bremicker

Speciaal voor jongeren in de leeftijd van ± 8 - 13 jaar!

Op een originele manier neemt de schrijfster (Marion Gitt) jou mee op een ontdekkingsreis in de dierenwereld. Acht verschillende dieren bekijkt ze van heel dichtbij.

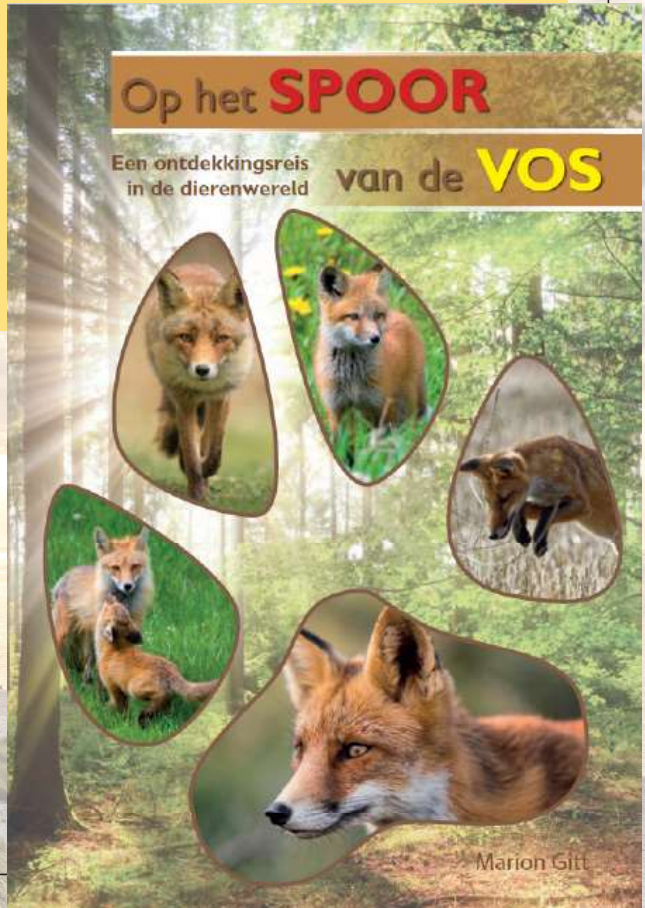
Als we met haar meegaan op haar ontdekkingsreis, zullen we veel verbazende dingen uit Gods wonderbare schepping ontdekken. De schrijfster vertelt allerlei leuke weetjes over elk dier en aan het eind van elk verhaal laat ze ook steeds zien waar dit dier voorkomt in de Bijbel.

Ze wil je graag de liefde voor de schepping en voor de Schepper mee geven en wil je graag vertellen hoe je gered, blij en gelukkig kunt worden.

Bestelcode: 5788

Aantal pagina's: 92

Prijs: € 5,95

Nadenkertje

Overal tijd voor?

Wat wordt er veel tijd gebruikt om te kijken en te luisteren! Denk aan de uren op het internet, de uren voor de radio of televisie en de uren die we nodig hebben om de krant te lezen. Verder steken we veel tijd in gesprekken met kinderen, familieleden, vrienden en kennissen. We nemen de tijd om alle folders en reclameblaadjes door te nemen. We hebben overal tijd voor.

Maar wat gunnen we onszelf weinig tijd om te **bidden** en om in de Bijbel te **lezen**, terwijl God in de Bijbel tot ons spreekt en Hij Zijn gedachten aan ons bekend wil maken. Een kinderlied zegt: 'Lees je Bijbel, bid elke dag'. U vraagt zichzelf misschien af: is dat echt nodig?

Ja, beste lezer, dat is echt nodig! God wil u vertellen over Zijn geliefde Zoon, de Heere Jezus, en over de hemel. Hij zegt u in Zijn Woord hoe Hij over ons mensen denkt en hoe wij in de hemel kunnen komen. Het is echt de moeite waard om uw Bijbel eens te nemen en te gaan lezen. U kunt bijvoorbeeld beginnen met het Johannes-evangelie in het Nieuwe Testament.

Iedereen wil wel in de hemel komen, maar de Bijbel zegt: 'Geloof in de Heere Jezus en u zult behouden worden' (Hand. 16:31).

Beste lezer, neem uw Bijbel en begin te lezen. Het is werkelijk de moeite waard!